

И изведнажъ му стана много мило за живота: за пчелитѣ, за кжщата, дето я събориха, за нивята, за Московеца, за русокосата Ганка, която всѣка вечеръ му носѣше вода съ кратунката отъ отуля, да свари чорбица за жетваритѣ. Той се опрѣ на патеричката и я стисна силно, като затрепера:

— Ще заржчамъ да ми я турятъ въ сандѣка. Съ нея да ме заровятъ. Кой знае — може да потрѣба.

Нѣкой го повика.

Бѣлия камѣкъ се синѣй. На върха стогодишната меша. Подъ нея гроба на Пеня.

Ида! Ида!

А по пжтя ще мине покрай нивитѣ, ще се спира накрая и ще ги погледа. Израсло жито. Налѣло зърно. Изправило класъ. Шумолѣ. Кой ще го пожъне тая година? Да раче Господъ, да прати Пеня отъ небето само за жътва и вършидба. Ееехъ! Че да се върнатъ предишнитѣ лѣта. Земята горѣ, чернѣй. Жълти круши капятъ. Жътваркитѣ извишватъ ясни гласове. А той стои подъ крушата и гледа — чекъма бѣга напредъ, Пеню върже, а снопитѣ като прѣснати овце мърдукатъ.

Върви дѣдо Пею между нивитѣ, клатучка се. Подиръ него съ наведена глава — Московеца.

Ида, хей!